

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem Martinem Kopou ve věci

žalobce: **N. V. S.**
státní příslušnost: X
X
zastoupen advokátem Mgr. Markem Sedlákem
Moravské náměstí 754/13, 602 00 Brno

proti
žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**
náměstí Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha 4

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 26. 9. 2025, č. j. MV-133707-6/SO-2025,
takto:

- I. Žaloba *se zamítá*.
- II. Žalobce *nemá právo* na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalované *se nepřiznává* náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Podstata věci

- 1. Žalobce neuspěl se žádostí o povolení k přechodnému pobytu rodinného příslušníka občana EU. V minulosti totiž dostal trest vyhoštění na neurčito. Ten brání tomu, aby na území Česka doprovázel nebo sem následoval svoji dceru, která má české občanství. Správní orgány dovodily správně, že žalobce z tohoto důvodu nesplnil podmínky pro vyhovění jeho žádosti. Soud proto jeho žalobu zamítl.

II. Rozhodnutí správních orgánů

- 2. Žalobce na konci května 2020 podal žádost o povolení k přechodnému pobytu rodinného příslušníka občana EU na území České republiky. Jeho dcera má české státní občanství.

3. Ministerstvo vnitra zjistilo z opisu z evidence rejstříku trestů, že žalobce byl v roce 2012 odsouzen za neoprávněnou výrobu a jiné nakládání s omamnými nebo psychotropními látkami páchané v letech 2009 a 2010. Od trestních soudů za to dostal trest odnětí svobody nepodmíněně na osm let a šest měsíců. A trest vyhoštění z území České republiky na dobu neurčitou. V létě roku 2016 ho podmíněně propustili. Zkušební doba mu běžela do 5. 8. 2021. Ještě v srpnu 2021 trestní soud rozhodl, že se žalobce osvědčil. Trest vyhoštění na dobu neurčitou ale dále trval.
4. Dne 3. 12. 2024 Krajské ředitelství policie Jihomoravského kraje provedlo pobytovou kontrolu na adrese žalobcova bydliště, kde zastihlo žalobcovu manželku a dceru. Obě na dotaz hlídky uvedly, že žalobce pobývá ve Vietnamu, kam odcestoval před sedmi lety. Jsou s ním každý den v kontaktu před sociální sítí a telefon. Společně ho dvakrát ročně navštěvují.
5. Žalovaná v průběhu řízení opakovaně k odvolání žalobce rušila prvostupňová rozhodnutí Ministerstva vnitra. V červnu 2024 také vůči negativnímu rozhodnutí žalované zasáhl zdejší soud (rozsudek ze dne 25. 6. 2024, čj. 29 A 70/2022-26). V květnu 2025 žalobce podal žádost o přerušení řízení. Požádal totiž o upuštění či přerušení výkonu trestu vyhoštění. Rozhodnutí o této žádosti bylo podle žalobce předběžnou otázkou pro posouzení jeho žádosti o povolení k přechodnému pobytu. Ministerstvo vnitra mu však nevyhovělo. V červenci si vyžádalo aktuální výpis z evidence rejstříku trestů, podle kterého trest vyhoštění na dobu neurčitou trval.
6. Rozhodnutím ze dne 8. 7. 2025, čj. OAM-8453-59/PP-2020, pak Ministerstvo vnitra zamítlo žádost žalobce o vydání povolení k přechodnému pobytu podle § 87e odst. 1 písm. a) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců, účinném do 1. 8. 2021 („zákon o pobytu cizinců“). Podle Ministerstva vnitra totiž za daných skutkových okolností žalobce svoji dceru na území Česka nedoprovázel ani nenásledoval. Nesplňoval proto podmínky zákona. Jeho dcera se narodila v Česku a žije zde s matkou. Žalobce se v době podání žádosti již na území nezdržoval a vykonával trest vyhoštění. Výkon trestu nebyl přerušen ani změněn, a proto jej ministerstvo muselo považovat za daný fakt, který nemůže hodnotit z hlediska správnosti nebo přiměřenosti. Zákonná i unijní úprava vyžaduje pro vydání pobytové karty skutečný společný pobyt delší než tři měsíce, což žadatel nemůže splnit, aniž by porušoval právo.
7. Žalobce se odvolal. Namítal, že splňuje zákonné podmínky pro povolení k přechodnému pobytu, protože chce následovat do Česka svoji dceru a hodlá na území pobývat déle než tři měsíce. Je na něm, jakým způsobem bude povolený přechodný pobyt realizovat, pokud má v současnosti uložený trest vyhoštění. Podstatné podle něj je, že podmínky zákona o pobytu cizinců splňuje.
8. Žalovaná nicméně rozhodnutím ze dne 26. 9. 2025, čj. MV-133707-6/SO-2025 („rozhodnutí žalované“), žalobcovo odvolání zamítla. Pojem „doprovází“ lze podle ní vyložit tak, že rodinný příslušník občana EU s tímto občanem cestuje na území, tedy že spolu s občanem EU přicestuje na území České republiky. Pojem „následuje“ lze poté podle žalované vyložit tak, že rodinný příslušník následuje občana EU, který již na území pobývá. Oba tyto pojmy vyplývají přímo ze směrnice 2004/38/ES („pobytová směrnice“). Podmínkou získání povolení k přechodnému pobytu, které se osvědčuje pobytovou kartou rodinného příslušníka občana EU, je tedy ve smyslu § 87b odst. 1 a 2 zákona o pobytu cizinců to, že rodinný příslušník občana EU (včetně občana České republiky) tohoto občana na naše území následuje nebo doprovází a hodlají společně na území pobývat po dobu delší než tři měsíce.

9. Ministerstvo vnitra dospělo k závěru, že žalobce nenásleduje ani nedoprovází občana EU na území České republiky (dceru). Vyšlo přitom z toho, že dcera s matkou již na území žije a žalobci má uložené vyhoštění na dobu neurčitou. Za této situace žalobce skutečně nemůže svou dceru na území doprovázet ani následovat. Žalobce proto nesplnil jednu z obligatorně požadovaných podmínek pro vydání povolení k přechodnému pobytu rodinného příslušníka občana EU. Výkon trestu vyhoštění nebyl žalobci zrušen. Proto tu nemůže pobývat přechodně po dobu delší než tři měsíce s občanem EU.
10. Pokud žalobce namítá, že podmínky § 87b odst. 1 zákona o pobytu cizinců splňuje, protože chce následovat do Česka svoji dceru a hodlá na území pobývat déle než tři měsíce, tak žalovaná odkazuje na rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem – pobočka v Liberci ze dne 4. 1. 2019, čj. 59 A 36/2018-37 („liberecký rozsudek“). Podle tohoto rozsudku je jednou z podmínek pro vydání povolení k přechodnému pobytu rodinnému příslušníkovi občana EU na dobu delší než tři měsíce společné pobývání osob na území. Citovaný rozsudek lze analogicky vztáhnout i na případ žalobce, který podmínky nesplňuje, jelikož na území pobývat nemůže.
11. Rozhodnutí o zamítnutí žalobcovy žádosti není nepřiměřeným zásahem do rodinného a soukromého života žalobce, který pobývá od roku 2018 mimo Česko, přičemž je s rodinou v kontaktu a rodina ho navštěvuje v domovském státě. Manželka i dcera také mohly žalobce následovat.

III. Žaloba a vyjádření žalované

12. Žalobce zopakoval své odvolací námitky i v žalobě. K reakci žalované na ně namítá, že z hlediska zákona není podstatné, zda tu může či nemůže podle názoru správního orgánu v důsledku výkonu trestu vyhoštění pobývat po dobu delší než tři měsíce. Podstatné je, zda na území více než tři měsíce pobývat hodlá. Jde o jeho vůli dlouhodobě pobývat na území Česka do budoucna.
13. Žalobce opět namítá, že je na něm, jakým způsobem bude povolený přechodný pobyt realizovat, pokud stále trvá trest vyhoštění. Podstatné je, že v současnosti podmínky § 87b odst. 1 zákona o pobytu cizinců splňuje. V případě vydání povolení k přechodnému pobytu se navíc jeho právní postavení změní i z hlediska výkonu trestu vyhoštění. Udělení pobytového oprávnění a rodinná situace žalobce mohou být rozhodujícími důvody, na jejichž základě může být trest vyhoštění zrušen, popř. opakovaně přerušován, aby žalobce mohl na území Česka pobývat se svojí dcerou. Tuto možnost připouští § 350h trestního řádu i judikatura Ústavního soudu.
14. Podle žalobce správní orgány nemohou zohledňovat výkon trestu vyhoštění a rozhodnout o zamítnutí jeho žádosti. Paradoxně tím brání tomu, aby žalobce dosáhl jeho přerušení, popř. upuštění od výkonu jeho zbytku, a mohl realizovat svoje práva z povoleného přechodného pobytu. Svým postupem tak správní orgány zasahují do rodinného a soukromého života žalobce a jeho dcery, protože jim znemožňují realizaci rodinného života na území Česka.
15. K zásahu do rodinného a soukromého života žalobce dále namítá, že odůvodnění rozhodnutí žalované je velmi stručné, až nepřezkoumatelné. Podle žalobce představuje nepřiměřený zásah do rodinného života i to, že správní orgán znemožňuje sloučení rodiny a svým rozhodnutím prodlužuje stav, kdy se rodinný život omezuje na telekomunikaci a návštěvy manželky a dcery ve Vietnamu. K zásahu do rodinného a soukromého života, který jsou

správní orgány zjišťovat z moci úřední, měla být vyslechnuta manželka i dcera žalobce, aby se zjistil skutečný stav věci. Žalovaná se neměl spokojit pouze s konstatováním, že k zásahu nemůže dojít, protože je žalobcova rodina již řadu let rozdělená. Dopadem svého rozhodnutí do rodinného života se měl zabývat i s ohledem na nejlepší zájem nezletilé dcery žalobce ve smyslu čl. 3 Úmluvy o právech dítěte. Otázku nejlepšího zájmu dítěte však žalovaná v napadeném rozhodnutí vůbec neřeší.

16. **Žalovaná** ve vyjádření k žalobě odkázala na své rozhodnutí a zopakovala jeho nosné důvody.

IV. Hodnocení soudu

17. Žaloba *není důvodná*.
18. Soud se nejprve zaměří na nedůvodnost námitek na poli § 87b odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Poté popíše, kudy by ovšem mohla vést cesta na poli trestních předpisů. A závěrem vysvětlí, proč rozhodnutí žalované nepředstavovalo nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života žalobce a proč soud neshledal důvody ke zrušení rozhodnutí žalované ve vztahu k čl. 3 odst. 1 Úmluvy o právech dítěte.

a. Trvající trest vyhoštění brání splnění podmínek § 87b odst. 1 zákona o pobytu cizinců

19. Podle § 87b odst. 1 zákona o pobytu cizinců platí, že rodinný příslušník občana EU, který sám není občanem EU a *doprovází občana EU na území* nebo *následuje občana EU, který na území pobývá*, je povinen požádat ministerstvo o vydání povolení k přechodnému pobytu, pokud *hodlá* na území pobývat přechodně po dobu delší než tři měsíce. Podle § 87e odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců pak ministerstvo žádost o vydání povolení k přechodnému pobytu zamítne, jestliže žadatel *nedoprovází* nebo *nenásleduje* občana EU na území Česka.
20. Tato ustanovení jsou promítnutím čl. 3 odst. 1 pobytové směrnice, podle kterého se tato směrnice vztahuje na všechny občany EU, kteří se stěhují do jiného členského státu, než jehož jsou státními příslušníky, nebo v takovém členském státě pobývají, a na jejich rodinné příslušníky ve smyslu čl. 2 bodu 2 (mezi ně předci v přímé linii), kteří je *doprovázejí* nebo *následují*. Ustanovení čl. 9 odst. 1 pobytové směrnice pak ukládá členským státům, aby rodinným příslušníkům občana Unie, kteří nejsou státními příslušníky žádného členského státu a jejichž plánovaná doba pobytu přesahuje tři měsíce, vydávaly členské státy pobytovou kartu. O ni proto musí rodinný příslušník občana EU, který tu *hodlá* přechodně pobývat více než ony tři měsíce, požádat. V českém právu pak došlo k vnitrostátnímu dorovnání práv podle pobytové směrnice i na rodinné příslušníky občana ČR, který nevyužil právo volného pobytu (tzv. statická situace), jako tomu je v případě dcery žalobce (blíže viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 5. 2025, čj. 5 Azs 321/2024-30, bod 32).
21. Tato ustanovení tedy stanovují podmínky, které musí rodinný příslušník občana EU splňovat, aby mohl získat povolení k přechodnému pobytu na více než tři měsíce. V kontextu tohoto případu je pak otázkou, na kterou je třeba najít odpověď, zda může rodinný příslušník občana EU, který tu pobývá, tohoto občana doprovázet na území nebo ho sem následovat, má-li současně uložený trest vyhoštění na dobu neurčitou.
22. Odpověď je nabíledni: trvající trest vyhoštění na dobu neurčitou je z povahy věci překážkou pro to, aby rodinný příslušník občana EU mohl tohoto občana EU pobývajícího na území Česka doprovázet nebo ho následovat. Soud v tomto směru souhlasí s výkladem žalované

(viz body 8 a 9 výše). Žalobce sem jednoduše nemůže oprávněně vstoupit a s tím i doprovázet nebo následovat svoji dceru, protože by tím porušoval trest vyhoštění.

23. Trest vyhoštění uložený žalobci totiž představuje omezení práva vstupu a práva pobytu z důvodu veřejného pořádku či veřejné bezpečnosti předvídaný v čl. 27 odst. 1 pobytové směrnice. Řešení pak nabízí čl. 32 pobytové směrnice, podle kterého požádat o zrušení takového omezení (zákazu). *To je ovšem v systému nastaveném vnitrostátním právem možné jen u trestních soudů* (k tomu více část b. níže). Pro posouzení této správní větve celého případu je důležité jen to, že po dobu trvání tohoto omezení (zde trestu vyhoštění) nemají rodinní příslušníci občana EU, jímž je i žalobce, právo vstoupit na území dotyčného členského státu, což dokonce platí i po dobu posuzování oné žádosti o zrušení daného omezení (čl. 32 odst. 2 pobytové směrnice).
24. Správní orgány tedy opravdu nemohly rozhodnout jinak, než rozhodly. Žalované lze snad vytknout jen odkaz na liberecký rozsudek, který se týkal jiného znění zákona o pobytu cizinců, účinného do 14. 8. 2017, ze kterého tehdy výslovně vyplývala podmínka společného pobývání osob na území [viz hlavně tehdejší změny § 87e odst. 1 písm. e)]. Znění zákona o pobytu cizinců použitelné pro tuto věc, včetně důvodu pro zamítnutí žádosti v § 87e odst. 1 písm. a), jenž správní orgány použily, však tuto podmínku již výslovně nestanovuje.
25. Žalobce se nicméně plete, pokud označuje za podstatné, že tu *hodlá* pobývat déle než tři měsíce. To je jen jedna ze zákonných podmínek pro úspěch žádosti o povolení k přechodnému pobytu rodinného příslušníka občana EU. Žadatel totiž obecně musí:

(1) (a) doprovázet občana EU na území či

(b) následovat občana EU, který již na území pobývá,

a současně

(2) musí hodlat na území přechodně pobývat déle než tři měsíce.

První podmínku [zejména v konkrétních okolnostech této věci možnost pod písmenem b)] žalobce nesplňuje, jak soud výše vysvětlil. Musel by však splňovat obě.

26. Žalobní námitky tedy nejsou důvodné. Žalobcova žádost nemůže být úspěšná do doby, než žalobce „prolomí“ překážku v podobě trvajících trestu vyhoštění na neurčito. Tomu, v jaké situaci by to mohlo být možné, se soud bude věnovat v další části tohoto rozsudku.

b. Eurokonformní výklad ustanovení použitelných při hodnocení žádosti o přerušeni či upuštění od trestu vyhoštění na neurčito coby překážky pro možný úspěch žádosti o povolení k přechodnému pobytu rodinného příslušníka EU

27. Jak již soud naznačil, řešení žalobcovy situace nabízí čl. 32 pobytové směrnice, který se týká doby platnosti rozhodnutí o zákazu pobytu.
28. Podle jeho prvního odstavce osoby, kterým byl zakázán pobyt z důvodů veřejného pořádku nebo veřejné bezpečnosti, mohou po uplynutí přiměřené lhůty, která závisí na okolnostech, avšak nejdéle po uplynutí tří let od vykonání pravomocného rozhodnutí o zákazu pobytu přijatého v souladu s unijním právem, podat žádost o zrušení zákazu pobytu odůvodněnou skutečnostmi nasvědčujícími tomu, že došlo k podstatné změně okolností, kterými bylo rozhodnutí o zákazu pobytu odůvodněno. Dotyčný členský stát pak musí rozhodnout o této žádosti do šesti měsíců od jejího podání.

29. A jak již soud také výše uvedl, podle čl. 32 odst. 2 pobytové směrnice nemají ti, kdo podali žádost ve smyslu prvního odstavce, po dobu posuzování své žádosti právo vstoupit na území dotyčného členského státu.
30. K provedení čl. 32 pobytové směrnice, pokud jde o trestním soudem uložené omezení práva vstupu a práva pobytu z důvodu veřejného pořádku či veřejné bezpečnosti, jakým je i trest vyhoštění, náš zákonodárce stanovil úpravu v trestních předpisech: v § 350h odst. 4 trestního řádu a § 80 odst. 3 trestního zákoníku.
31. Podle § 350h odst. 4 trestního řádu platí, že od výkonu trestu vyhoštění nebo od jeho zbytku předseda senátu upustí, jestliže po vyhlášení rozsudku, kterým byl tento trest uložen, nastaly skutečnosti, pro které trest vyhoštění nelze uložit. Situace, ve kterých nelze trest vyhoštění uložit, pak definuje § 80 odst. 3 trestního zákoníku. Pro tento případ je pak stěžejní zejména písm. c), podle nějž soud trest vyhoštění neuloží, jestliže by jeho důsledkem byl nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života pachatele.
32. Právě toto ustanovení by ovšem mělo podléhat eurokonformnímu výkladu ve světle pobytové směrnice. Ten by zejména měl zahrnovat to, že právo pobytu rodinného příslušníka občana EU je odvozeno od práv pohybu a pobytu občana EU (čl. 21 Smlouvy o fungování EU a čl. 45 Listina základních práv EU). Je to právě tento občan EU – v tomto případě dcera žalobce – kdo je nositelem primárních práv, o jejichž ochranu jde, a od nichž se odvozují i práva rodinného příslušníka občana EU [srov. Honusková, V., Flídrová, E., Zaimović, E. (eds.). *Migrační právo*. Praha: Univerzita Karlova, Právnická fakulta, 2025, s. 147]. Posuzování přiměřenosti zásahu do rodinného života žadatele o upuštění či přerušení trestu vyhoštění by proto mělo zahrnovat i vyhodnocení otázky přiměřenosti tohoto trestu uloženého rodinnému příslušníkovi občana EU ve vztahu k právům tohoto občana EU.
33. Při výkladu § 80 odst. 3 písm. c) trestního zákoníku také lze vzít v potaz i čl. 27 odst. 2 pobytové směrnice. Podle něj opatření přijatá z důvodů veřejného pořádku nebo veřejné bezpečnosti musí být v souladu se zásadou přiměřenosti a musí být založena výlučně na osobním chování dotyčné osoby. Předchozí odsouzení pro trestný čin samo o sobě přijetí takových opatření neodůvodňuje. Osobní chování dotyčného jednotlivce musí představovat skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti. Odůvodnění, která přímo nesouvisí s dotyčnou osobou nebo souvisejí s generální prevencí, nejsou přípustná. Ve světle těchto pravidel tedy také trestní soudy mohou posuzovat, zda tu nejsou důvody pro upuštění či přerušení trestu vyhoštění.
34. Pokud pak jde přímo o trest vyhoštění na dobu neurčitou, tak je třeba upozornit na judikaturu Soudního dvora k předchůdkyni pobytové směrnice, kterou byla směrnice 64/221. V rozsudku ze dne 19. 1. 1999 ve věci *Calfa*, C-348/96, totiž Soudní dvůr rozhodl, že unijní právo brání „doživotním“ vyhoštěním na neurčitou dobu. Tento závěr přitom evropská doktrína migračního práva dodnes vztahuje i k pobytové směrnici (viz Boeles, P. et al. *European Migration law*. 3. vyd. Haag: Boom, 2025, s. 82, či Guild, E., Peers, S., Tomkin, J. *The EU Citizenship Directive. A Commentary*. 2. vyd. Oxford: Oxford University Press, 2019, s. 301, nebo Nic Shuibhne, N. *EU Citizenship Law*. Oxford: Oxford University Press, 2023, s. 548).
35. Nelze pak opomíjet ani judikaturu Ústavního soudu, kterou představují zejména nálezy sp. zn. III. ÚS 3628/18 ze dne 3. 12. 2019 a sp. zn. III. ÚS 788/21 ze dne 7. 9. 2021, a na kterou ostatně i žalobce odkazoval.

36. Podle prvního z uvedených nálezů je třeba vyjít z toho, že prognóza nápravy pachatele je jedním z kritérií, které musí soud zvažovat při ukládání trestu vyhoštění na dobu neurčitou. Proto je třeba i § 350h odst. 4 trestního řádu vykládat tak, že za okolnost, která by bránila uložení trestu vyhoštění na dobu neurčitou, je třeba považovat i aktuální zjištění, že se stěžovatel v průběhu výkonu tohoto trestu napravil, jeho pobyt na území České republiky nepředstavuje bezpečnostní hrozbu, neohrožuje suverenitu České republiky ani nevytváří riziko pro jiný obecný zájem a represivní účel trestu již byl naplněn. Pokud by tak obecné soudy nepostupovaly, mohlo by dojít k porušení čl. 39 Listiny základních práv a svobod.
37. Podle druhého z uvedených nálezů je nutné § 350h odst. 4 trestního řádu ústavně konformně interpretovat tak, že za skutečnost, pro niž nelze trest vyhoštění na dobu neurčitou uložit a která nastala po vyhlášení rozsudku, lze považovat i zjištění, že pachatel se napravil, nadále nepředstavuje jeho pobyt na území České republiky bezpečnostní hrozbu, neohrožuje suverenitu České republiky ani nevytváří riziko pro jiný obecný zájem a i represivní účel trestu již byl naplněn. Neexistence možnosti docílit předčasného ukončení výkonu trestu vyhoštění na dobu neurčitou a trvání na jeho dalším výkonu v případě, ve kterém je přinejmenším důvodná pochybnost, zda trest vyhoštění na dobu neurčitou stále vůči stěžovateli plní nějaký legitimní účel, je v rozporu se zásadou zákonnosti trestu podle čl. 39 Listiny základních práv a svobod.
38. K tomu soud doplňuje, že trestná činnost žalobce probíhala v letech 2009 a 2010 (v tomto roce se také narodila jeho dcera). Trest vyhoštění mu byl uložen s právní mocí v roce 2012. V létě roku 2016 byl podmíněně propuštěn a o pět let později se osvědčil. Ve světle všeho výše uvedeného je tedy otázkou, zda trvání trestu vyhoštění na neurčito může i nyní stále obstát. To však ve výsledku musí posoudit trestní soudy k žádosti žalobce. Krajský soud chtěl v této pasáži čistě jen ukázat, kudy pro žalobce vede možná procesní i hmotněprávní cesta. Navazuje tedy na odůvodnění v části *a.* v tom smyslu, že posloupnost žalobcových kroků musí být opačná, než jakou zvolil: nejprve musí docílit přerušení či upuštění od trestu vyhoštění a až poté může žádat o povolení k přechodnému pobytu rodinného příslušníka občana EU.

c. Rozhodnutí žalované nevedlo k nepřiměřenému zásahu do soukromého a rodinného života žalobce a soud neshledal důvod ke zrušení rozhodnutí žalované kvůli nezohlednění nejlepších zájmů dítěte

39. Poslední skupinu námitek žalobce vznáší vůči tomu, jak žalovaná posoudila otázku přiměřenosti svého rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce a nejlepšího dítěte. Je pravdou, že žalovaná byla velmi stručná, pokud poukázala na to, že tu žalobce od roku 2018 není, s rodinou je v kontaktu a rodina ho navštěvuje v domovském státě, kam ho mohly manželka i dcera následovat (viz bod 11 výše). V kontextu specifických skutkových okolností této věci to však plně postačuje.
40. I pro otázku přiměřenosti rozhodnutí žalované je totiž určující skutečností, že trvá trest žalobcova vyhoštění z Česka. Cílem tohoto trestu i zájmem na jeho pozadí je, aby žalobce, který se tu dopustil drogové trestné činnosti, nemohl vstoupit na naše území. To je zájem velmi silné intenzity, který logicky převažuje na zájmem na respektování žalobcova soukromého a rodinného života, který žalobce v Česku nerealizuje a ani nemůže realizovat. Proto ani nebylo třeba dále zjišťovat skutkový stav výsledkem žalobcovy manželky a dcery, které navíc měly určitý prostor situaci popsat během pobytové kontroly. Do doby, než se

žalobci podaří dosáhnout přerušení nebo upuštění od jeho trestu vyhoštění, proto nemůže být z povahy věci řeč o nepřiměřenosti toho, že neuspěl se žádostí o povolení k přechodnému pobytu rodinného příslušníka občana EU, vůči jeho soukromému a rodinnému životu.

41. Bylo by pak přepjatě formalistické rozhodnutí žalované rušit jen proto, že se blíže nevěnovalo nejlepším zájmům žalobcovy dcery podle čl. 3 odst. 1 Úmluvy o právech dítěte. Ze stejných důvodů jako v případě soukromého a rodinného života totiž nemohou za aktuální situace převážit nad zájmem na účinnosti uloženého trestu vyhoštění, který do momentu, než ho soudy přeruší nebo od něj upustí, zkrátka nelze „dát bokem“.
42. Správní soudy by přitom s ohledem na důležitost právní jistoty měly zasahovat do pravomocných a vykonatelných rozhodnutí správních orgánů pouze v nezbytných případech a napravovat opravdu závažné procesní či věcné vady, kvůli nimž *nelze vyloučit jiné rozhodnutí o věci*. Neměly by rušit rozhodnutí správních orgánů pouze kvůli zájmu na právním purismu (viz k tomuto obecnému principu např. rozsudek Evropského soudu pro lidská práva ze dne 10. 4. 2021 ve věci *Sahibov proti Ázerbajdžánu*, č. 43152/10, § 71-75 a tam citovanou judikaturu). Takovým nežádoucím purismem by přesně bylo, pokud by soud nyní zrušil rozhodnutí žalované pro absenci posouzení nejlepšího zájmu dítěte, ačkoliv je jasné, že by žalovaná v tomto aspektu věci rozhodla věcně stejně.
43. Tyto žalobní námitky proto nejsou důvodné.

V. Závěr a náklady řízení

44. Krajský soud posoudil žalobní námitky jako nedůvodné. Proto žalobu zamítl.
45. Neúspěšný žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalované sice toto právo vzniklo. Ve vyjádření k žalobě však uvedla, že v případě svého úspěchu žádné náklady řízení nebude uplatňovat. Proto jí soud náhradu nákladů řízení nepřiznal.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení podat kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí stěžovatele zastupovat advokát.

Brno 9. února 2026

Martin Kopa, v. r.
samosoudce